(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

"సర్ మీరింకా రాలేదనీ.." పాణి గొంతులో చిన్నపాటి ఆదుర్దా. ఆ రోజు తర్వాత పాణికి తన హెల్త్ గురించి బాగా భయం పట్టుకుంది. వాచ్ చూసుకున్నాడు. తన రెగ్యులర్ రిటర్నింగ్ టైం దాటి అరగంటైంది.

"వస్తాను పాణీ. డోన్ట్ వర్రీ. అయామ్ ఆల్ రైట్..." క్లుప్తంగా చెప్తూ అప్పుడు చూశాడు. కన్నార్పకుండా తననే చూస్తోందామె తదేకంగా. అతను చూడగానే చప్పున చూపు పక్కనున్న చెట్లవైపు మరల్చుకుంది. ఏదో తెలీని ఇబ్బంది. భ్రమా... అంతలో ఆ రోజు కాఫీ షాప్ లోనూ మనోజ్ఞ తననే చూడ్డం గుర్తొచ్చింది. సెల్ ఆఫ్ చేస్తూ, "సో.. ఎలా జరుగుతున్నాయి మీ సెమినార్స్?" ఏమీ గమనించనట్టే అభావంగా అడిగాడు.

"ఎక్సెలెంట్ సర్. మీరూ రారాదూ..! ఈ రోజు నాదో చిన్న ప్రెజంటేషన్ కూడా ఉంది." ఉత్సాహంగా అడిగేసి అతని మొహం చూసి నాలిక్కరుచుకుంది. తాను మాట్లాడుతున్నది ఒక స్టేట్ కి హోమ్ మినిస్టర్ తోటి అని రియలైజ్ అయిందేమో, "సారీ..అంటే .. ఐ మీన్.. మీకు .. మీకు... టైం.. వుంటేనే .." తడబడింది.

"వెల్.. ఐ విల్ ట్రై.. ఏ టైం కి?"సాలోచనగా అడిగాడు.

"మధ్యాహ్నం 2.30. కి." ఉత్సాహంగా చెప్పింది.

"ఓ.కే. దెన్ వెళ్దామా మరి.." అంటూ లేచాడు. దారి మొత్తం గలా గలా మాట్లాడుతూ, ఏవేవో చెప్తూనే ఉంది. భరద్వాజ తనదైన మార్క్ చిరునవ్వుతో ఆమె చెప్పేదంతా ఓపికగా వింటూ మధ్యమధ్యలో హుందాగా 'వూ' కొడుతూ వున్నాడు.

కాటేజ్ దారులు వేరయ్యే చోట ఆగారు. ఏదో పట్టి ఆపినట్టు చిన్న ఫీలింగ్. ఆమెకేసి చూసాడు. ఎందుకో వెళ్ళాలనిపించలేదు. ఆమె కూడా సందిగ్ధంగా ఆగడంతో అది రెట్టింపైంది. 'ఆమెకీ తనలాగే అనిపిస్తోందా లేక ఏదో కర్టెసీ కొద్దీ నిల్చుందా...' ఆలోచనల్తో కన్ఫ్యూజ్ అవుతూ ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాక, చుట్టూ చూశాడు. కాస్త దూరం లో కనిపించిందో చిన్న కాఫీ షాప్.

"కాఫీ.?." అప్రయత్నంగా అడిగాడు. ఆమె మొఖం వెలిగిపోయింది."అఫ్కోర్స్.. ఐ వుడ్ లవ్ టూ హావ్ వన్ విత్ యూ..." తన సంతోషాన్ని ఏమాత్రం దాచుకోకుండా చెప్పింది. అతనిలో ఏదో తెలీని చిన్న అలజడి.

"ఏం తాగుతారు ? చెప్పండి మనోజ్ఞా.." మెనూని ఆమె వైపు జరుపుతూ అడిగాడు.

"ఊహు...అస్సలేం తాగను.." అంటూ పెదాలు బిగించింది.

అయోమయంగా చూశాడు, "మరి..." అంటూ.

"మీరా అండీ, గారూ, మీరూ అనే పిలుపులు మానేవరకూ..." నవ్వింది.

"ఓహ్..సరే..మానేస్తాలెండి..."

"అదుగో మళ్ళీ..."

"ఓ.కే. ఓ.కే.... మానేస్తాను.. మరి చెప్పితే ఏం కావాలో.." నవ్వేశాడు.

అడ్మైరింగ్ గా చూసింది. "మీ నవ్వు చాలా బాగుంటుంది సర్. మరెందుకు ఎప్పుడూ అలా సీరియస్ నెస్ లో దాచేస్తారు.?" చనువుగా అడిగింది.

ఒక్కసారిగా అంత పర్సనల్ టాపిక్ కి తెల్లబోయాడు. అంతలో తమాయించుకుని చిన్నగా నవ్వాడు. "హూ సెడ్. ఐనా నేనెప్పుడూ నవ్వుతూనే వుంటానుగా. ఇన్ఫాక్ట్ మా కాబినెట్ లో అందరూ కాల్ మీ..."

"ఛీయర్ ఫుల్ ఫేస్..." పూర్తి చేసిందామె. తలూపాడు ఔనన్నట్టు.

"వాళ్ళ మొహాలతో కంపేర్ చేస్తే కరెక్టే గానీ.. ఇలా హోల్ హార్టెడ్ గా నవ్వడం చూడలేదు ఎప్పుడూ.."

"వెల్.. అంటే పర్సనల్ గా తెలీదు కదా నేను మీకు. ఐ మీన్... నీకు.."

"నాకూ తెల్సుకోవాలనే వుంది.." నవ్వుతూ చెప్పింది.

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ అడిగింది, "మీ కాలెలా ఉంది సర్..?"

"పెర్ఫెక్టలీ ఫైన్.. ఇప్పుడు స్టిక్ కూడా అవసరపడట్లేదు.."

"ఐ నో సర్.. ఇందాకా మిమ్మల్ని రీచ్ అవ్వడానికి ఆల్ మోస్ట్ పరిగెట్టాల్సొచ్చింది. "

"ఓహ్..."నవ్వేశాడు "...అది సరే నువ్వుకూడా నన్ను సర్, మీరూ, గారూ అంటున్నావ్ కదా.."

"అయ్యో భలేవారే.. ఇంకానయం పేరు పెట్టి పిలవమంటారా ఏంటి...?"

"అఫ్ కోర్స్.. అదేగా నేనూ చెప్తున్నది. నీకో రూల్, నాకోరూలా? యూ కెన్ కాల్ మీ బై నేమ్.. సే జే.కే.. జస్ట్.. జే.కే... అండ్.. నువ్వు.. అని కూడా.." కూల్ గా చెప్పాడు.

అదిరిపడిచూసింది, "ఏంటీ., అమ్మో.. నా వల్ల కాదు.. జస్ట్ ఇంపాజిబుల్.." చెప్పింది.

"ఐతే నావల్లా కాదూ.. నో వే.. మనోజ్ఞ గారూ.." కుర్చీలో వెనక్కి ఆనుకుంటూ నవ్వాడు. 'ఆమెతో ఇలా మాట్లాడ్డం బాగుంది. ఎందుకు కేవలం ఒక అమ్మాయి కంపెనీ అనా.., అందులోనూ అందమైనది కావడం వల్లనా.. లేక ఇంకేదైనా...'

"అబ్బా.. మీరూ.. మరీ ఇరుకులో పెట్టేస్తున్నారు... సరే.. పేరుతో పిలుస్తా.. కానీ నువ్వు అని అనడం మాత్రం నావల్ల కాదండీ. చాలా కష్టం .. కాదనకండి ప్లీజ్.."

"ఊ..." అంటూ ఒక్క క్షణం ఆలోచించి నవ్వాడు "ఓ.కే.. యాక్సెప్టెడ్.. ఇంతకీ ఏమని పిలుస్తావు.. పొద్దున్నలాగా.. జయకృష్ణ భరద్వాజ గారూ..... అనా.. నాకంత పొడుగాటి పేరుందని నేనే మర్చిపోయాను. థ్యాంక్స్ ఫర్ రిమైండింగ్..."

"ఓ..సారీ..అదీ నేను ఎంత పిల్చినా మీరు పలక్కపోతేనూ..ఐనా అలా ఛస్తే పిలవను.. ఏదో లాల్ కృష్ణ అద్వానీ అన్నట్టుంటుంది."

ఫకాల్న నవ్వాడు, "అదేమీ తిట్టు కాదండీ బాబూ, పాపం నా పేరుకి ఆయనే ఇన్స్పిరేషనట మా వాళ్ళకి.."

"అదిగో.. మళ్ళీ అండి అనేస్తున్నారు చూశారా.."

"సరే.. అనన్లే గానీ.. నేనడిగింది చెప్పు మరి.."

"జే.కే. వద్దూ... మీకభ్యంతరం లేకపోతే ఐ విల్ కాల్ యూ.. క్రిష్... నో.. ఐ మీన్.. భరద్వాజా.. ఏమంటారు?" నవ్వేసింది మొహమాటంగా.

"దట్స్ బెటర్..", నవ్వాడు. చాలా దగ్గరవాళ్ళకి తప్ప అందరికీ తను చాలా ఏళ్ళుగా జే.కే. మాత్రమే. అతని కళ్ళలో సన్నటి

సంతోషవీచిక. మనోజ్ఞ నోటి నుంచి తన పేరు.. బాగుంది... ఒక సరికొత్త ఫీలింగ్.. చప్పున తమాయించుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి చిన్నపిల్ల. ఐనా.. తనేంటిలా..

వెంటనే సర్దుకుంటూ అడిగాడు, "సో.. మీ ఫ్రెండ్స్ ఎలా ఉన్నారు?"

తలూపింది,"బాగున్నారు. వాళ్ళలో సగం మంది మీ ఫ్యాన్స్.. తెలుసా.."

"ఫ్యాన్సా.."ముఖం చిట్లించాడు. "డోన్ట్ యూజ్ సచ్ వర్డ్స్. నేనేమన్నా సినిమా హీరోనా, క్రికెటర్నా , లేక రాక్ స్టార్నా నాకు ఫ్యాన్స్ వుండడానికి..." విసుగ్గా అనేశాడు.

"అలా చెప్పాలంటే వాళ్ళకంటే ఎక్కువే సర్ ఆమాటకొస్తే.. స్టేట్ లో క్రైమ్ రేట్ తగ్గింది, మన పోలీసులు ఎప్పుడూ లేనిది కాస్త చురుగ్గా పని చేస్తున్నారు, గొడవలు, గోలలూ, ఈవ్ టీజింగ్ లూ, దొమ్మీలు, అన్నీ తగ్గాయి. అసలు మన సిటీ లో జనం రిలాక్స్డ్ గా వున్నారంటేనే పెద్ద విషయం కాదా..!!"

పొగడ్తలు, గాలి కొట్టడాలు, అనవసరమైన డబ్బా భజనలు విని, విని రోత పుట్టింది. నిజమైన కాంప్లిమెంట్ ని కూడా గుర్తించలేనంతగా తయారయ్యింది తన పరిస్థితి. ఇబ్బందిగా చూశాడు. "ఆల్ దట్ కమ్స్ విత్ టీమ్ ఎఫర్ట్.. ఐనా అదంతా... అదంతా పార్ట్ ఆఫ్ డ్యూటీ మనోజ్ఞా.. మా వృత్తి ధర్మం.."

"అబ్బా మరీ ఫార్మల్ డబ్బా డైలాగులొద్దు సర్. యాక్టింగ్ చేయడం యాక్టర్స్ ధర్మం, ఆడడం ప్లేయర్స్ డ్యూటీ అని అనుకుని వదిలేయచ్చుగా? మరి ఎందుకిన్ని అవార్డులూ, రివార్డులూ, అభినందనలూ, బిరుదులూ, సన్మానాలూ, సత్కారాలూ, ఎందుకూ.. ?" సూటిగా అడిగింది.

తలెత్తి ఆమెని చూశాడు. తనని ఇంప్రెస్ చేయడానికో, లేక పొగడడానికో కాదు. నిజంగానే నమ్మిన అంశాన్ని సపోర్ట్ చేస్తోందని ఆమె ముఖమే స్పష్టంగా చెప్తోంది. అతని ఆలోచనలతో సంబంధం లేనట్టు చెప్పుకుపోతోందామె.

"..ఐనా ఈ రోజుల్లో ఎవరి డ్యూటీ వాళ్ళు ఓ మాదిరిగా చేస్తేనే గొప్ప విషయమైపోయింది, అలాంటిది అద్భుతంగా చేస్తున్న మీరే అలా అనుకుంటే ఎలా సర్...!?"

"ఓ.కే. ఓ.కే... రాష్ట్రం 'ది గ్రేట్ నా పరిపాలన ఐ మీన్ సంరక్షణ' లో సుభిక్షంగా ఉంది అని ఒప్పేస్కోమంటావ్.. అంతేనా.?." నవ్వాడు.

"అఫ్ కోర్స్.. ఆబ్సల్యూట్లీ... ఎవ్వరైనా ఇంతకు మించీ ఏం చేస్తారు. లేకపోతే ఒకేఒక్కడు మూవీలో అర్జున్ లైవ్ లో స్ట్రీట్ ఫైట్ చేయాలా.. ?" అంతే చురుగ్గా అంది.

మెచ్చుకోలుగా చూశాడామెని. "ఓ.కే. ఫైన్. ఫైన్. ఒప్పేస్కుంటాను. నాకు ఫ్యాన్స్, ట్యూబ్ లైట్స్ అందరూ వుండచ్చని గానీ, మళ్ళీ సర్ అంటున్నావ్ చూడూ..."

"ఓ.కే. భరద్వాజా.. థాంక్యూ.. మరింతకీ మధ్యాహ్నం వస్తారుగా..!" తియ్యగా నవ్వుతూ అడిగింది.

"నువ్వింత బాగా మాట్లాడతావంటే రానామరి.. ష్యూర్ గా వస్తాను.." చెప్పాడతను.

"ఇది మొన్న గొడవైన కొత్త పోలీస్ అకాడెమీ డీటైల్స్ సర్. మీరడిగారు.., ఇక ఇదేమో గోవర్ధన్ గారు మిమ్మల్నోసారి పర్సనల్ గా చూడమని పంపిన ఫైల్..." వరసగా చెప్పుకుపోతున్నాడు పాణి. ఒక్కొక్కటీ పరిశీలిస్తూ వింటున్నాడు భరద్వాజ.

ముత్తు స్వామి లోపలికొచ్చాడు. డెబ్బై ఏళ్ళ సిసలైన తెలుగు వంటవాడు. తమిళియన్స్ కి వంటవాళ్ళుగా డిమాండ్ ఎక్కువని

సినిమాల్లోచూసి అతిగా ఇన్ప్రుయెన్సె స్వామి అన్న పేరుని ముత్తు స్వామిగా మార్చుకున్నాడు చిన్నతనంలోనే. యజమానికి మంచి భోజనం పెట్టడమే తన ధ్యేయంగా మసిలే సిసలైన స్వామి భక్తుడు.

"సారూ...భోజనం.." నసిగాడు వాళ్ళు పనిలో ఉండడం చూసి.

"అప్పుడే వద్దు స్వామీ.. తర్వాత తింటాలే..", సంతకాలు సరి చూసుకుంటూ చెప్పాడు.

"అయ్యో అలాగంటారు సారూ....ఇలాగైతే నేనమ్మగారికేం చెప్పేది. మీకు వేళకి భోజనం పెట్టమని మరీమరీ చెప్పారు నాకు. ఇప్పడికే రెండు దాటుతుంటే ఇంకా తర్వాతంటే... ఇట్లైతే.. మీ ఆరోగ్యం...", అంటూ ఏదో చెప్పుకుపోతున్నాడు. చప్పున వాచ్ చూసుకున్నాడు. 2.15. ఇంక పావుగంటే ఉంది. చప్పున ఫైల్ మూసి ఒక్క ఉదుట్న లేచాడు.

"ఇవన్నీ తర్వాత చూస్తాలే పాణీ.."అంటూ సెల్ తీసి "డేవిడ్ కారుతియ్.." డ్రైవర్ కి చెప్తూనే బయటకి నడిచాడు.

"సారూ మరి భోజ.. "వెనకే వచ్చిన ముత్తుస్వామి చప్పున అడుగుతుండగానే, "తర్వాత.. టైం లేదు.."అంటూ కారెక్కాడు భరద్వాజ.

"దయాల్స్ హాస్పిటల్ కి పోనివ్వు..." చెప్పాడు డేవిడ్ కి.

కారెక్కబోతున్న పాణి కంగారుగా చూశాడు. "సర్ ఎనీ ప్రాబ్లమ్..నేనూ..."

"వద్దు పాణీ.. చిన్న పనే. నేనొక్కడినీ వెళ్తానులే.." అతన్ని వారించి డ్రైవర్ కి సైగ చేశాడు పదమని. తలూపి ఆశ్చర్యంగా వెనక్కి తగ్గాడు పాణి. తనకి తెలీని వర్క్ భరద్వాజకి ఏముందో అతనికంతుపట్టలేదు. అంతలోనే రయ్యిమంటూ అతని కారు, వెనకే సెక్యూరిటీ వెహికిల్స్ రోడ్డెక్కాయి వేగంగా.

"రండి సర్.., ప్లీజ్ వెల్కమ్..." ప్రొఫెసర్ రాజారాం గారి మొఖంలో అంతులేని ఆశ్చర్యం.

"ఎలా జరుగుతున్నాయి మీ సెమినార్స్ డాక్టర్? అందరి దగ్గరా చాలా మంచి రివ్యూస్ వింటున్నాం..", లోపలికి నడుస్తూ అడిగాడు భరద్వాజ.

"అవును సర్. మంచి రెస్పాన్సే వచ్చింది లక్కీలీ.. చాలా ఇన్ఫర్మేటివ్ సెషన్స్. పిల్లలెన్నో విషయాలు తెలుసుకుంటున్నారు. ఈ రోజు మీరిలా రావడం నిజంగా చాలా సంతోషం సర్. జే.కే. గారే తమంతట తాముగా రివ్యూ విని వచ్చారంటే అంతకంటే గొప్ప విషయం మాకు ఏముంటుంది. వి ఆర్ ఆనర్డ్.." సగౌరవంగా చెప్పాడు ప్రొఫెసర్ రాజారాం.

"నో.. నో.. ఇట్స్ మై ప్లెజర్ ఇన్ఫాక్ట్ సర్.. ఏదో పని మీద వెళ్తుంటే అనిపించింది.. ఎలాగూ ఇక్కడే ఉన్నాను కనీసం కొన్ని సెషన్స్ అన్నా చూద్దామని.." చెప్పాడు సిసలైన పొలిటీషియన్ లా తన సహజ సిద్ధమైన చిరునవ్వుతో.

"ఓహ్.. తప్పకుండా మిస్టర్. జే.కే. ఇప్పుడు కూడా మన వైదేహీ హాస్పిటల్స్ తరఫు నుంచి మా స్టూడెంటే ప్రెజంటేషన్ ఇవ్వబోతోంది. టాపిక్ కూడా వండర్ ఫుల్ వన్.. ఇట్సెబౌట్ కరోనేరీ..." రాజారాం గారు వివరిస్తుండగానే సెమినార్ హాల్ ఎంటరయ్యారు. అప్పుడే స్టేజ్ మీదకు వెళ్తున్న మనోజ్ఞ కళ్ళు భరద్వాజని చూస్తూనే ఆనందంతో చప్పున వెలిగాయి. సన్నగా నవ్వి కళ్ళెగరేశాడు. స్టేజ్ మీద అతని కోసం అప్పటికప్పుడే వేయబడిన ప్రత్యేకమైన ఛైర్ లో కూర్చుంటూ ఆమె వైపు చూశాడు. "థ్యాంక్స్.." పెదాలు విడీవిడకుండా కదిపి పైకి శబ్దం రాకుండానే చెప్పింది. కళ్ళతోటే అందుకుని బొటనవేలు పైకెత్తి బెస్టాఫ్ లక్ చెప్పాడు.

సెమినార్ మెదలైంది. చాలా చక్కగా మాట్లాడుతోంది. చాలామంది పెద్దవాళ్ళు సైతం మైక్ ని, జనాన్ని చూసి వణకడం తెలుసు. ఆమె అంత చక్కగా, రిలాక్స్డ్ గా, ఈజ్ తో మాట్లాడుతోంది. పచ్చటి చుడీదార్ ఆమె వంటికి మరింత మెరుపు తెచ్చింది. లైట్ల కాంతి లో ఆమె ముఖం అందంగా తళుకులీనుతోంది. పూరేకుల్లాంటి పెదాలు లిప్ స్టిక్ వన్నె లేకుండానే ఎర్రగా మెరుస్తున్నాయి. పెద్ద పెద్ద కళ్ళు దూరం నుంచి

కూడా ఆల్చిప్పల్లా విశాలంగా కదులుతున్నాయి. శంఖంలాంటి మెడ, పిడికిట పట్టే నడుము, అంటూ కవులు మరీ ఎక్కువగా వర్ణిస్తుంటూరనుకునే వాడు గానీ నిజమే సుమా.. పోత పోసిన వెన్నెల బొమ్మలా ఉందామె. ఎంతటి వాళ్ళకైనా మతి పోగొట్టే తీరైన అందమా..., లేక వీడని ఆభరణం లాంటి నవ్వా.. ఏది... ఏది అంతగా కట్టిపడేసే అంశం ఆమెలో... ఐనా అందమొక్కటే కాదు.. వెలిగే ఆ కళ్ళలో.. ఏదో తీవ్రమైన ఆకర్షణ దాగుంది... ఎస్....

చప్పట్ల హోరుతో చప్పున తేరుకుని చూశాడు. ప్రెజంటేషన్ అయిపోయింది. తను వినలేదు... మై గాడ్.. అంటే.. అంటే.. ఇంతసేపూ తను మనోజ్ఞని చూస్తూ కూర్చున్నాడా..! ! ! 'ఏమైంది జే.కే. నీకు.. సడెన్ గా..వాట్స్ రాంగ్..' తనని తాను మందలించుకుంటూ చిన్నగా తలవిదిల్చాడు.

"ఎలా ఉంది సర్..?", ప్రొఫెసర్ రాజారాం గొంతులో ఆత్రం.

"స్ప్లెండిడ్.. డాక్టర్..."ఆగాడు భరద్వాజ. ఏం చెప్తాడు. మెదటి నాలుగు వాక్యాలు విన్నాడేమో, చిన్న ఇరకాటం. కానీ కప్పిపుచ్చుకోవడం తామందరికీ వెన్నతో పెట్టిన విద్య కదూ.. ".... బ్రిలియంట్ డాక్టర్.. మీ స్టూడెంట్స్ కి ఉన్న నాలెడ్జ్, సబ్జక్ట్ మీద ఉన్న కమాండ్ అపారం, ఇన్డీడ్.. గ్రేట్.." చెప్పాడు ఇంప్రెసివ్ గా. రాజారాం మొఖంలో ఆనందం. "ఓహ్.. థ్యాంక్యూ సో మచ్ మిస్టర్ జే.కే. ఆ అమ్మాయి నిజంగానే దేశం గర్వించదగ్గ డాక్టర్ అవుతుంది సర్ చాలా తొందర్లో. ఇండియా ఈజ్ గోయింగ్ టూ బీ వెరీ ప్రౌడ్ టూ హేవ్ సచ్ ఛిల్డ్రన్.." చిరుగర్వం తొణికిసలాడిందాయన గొంతులో.

టీ బ్రేక్ కావడం తో అందరూ బయట కి నడిచారు.

"టీ తీస్కోండి జే.కే. సర్..."అన్నమాటకి తలతిప్పాడు. మెరిసే కళ్ళతో తననే చూస్తూ మనోజ్ఞ. గిల్టీగా ఫీలయ్యాడామెని చూడగానే.

"ఓ.. హాయ్.. మంచి ప్రెజంటేషన్.. అందరూ చాలా మెచ్చుకుంటున్నట్టున్నారు.." తడబాటుని కవర్ చేసుకుంటూ అన్నాడు.

"ఇక్కడ ఏం చెప్పినా బాగుందనక తప్పదు కదా వాళ్ళకి... " నవ్విందామె.

"డోన్ట్ బీ సిల్లీ.. ఎంతలా అప్రీషియేట్ చేశారంతా.. మనసులోంచి వచ్చిన అభినందన స్వీకరించాలి. పొద్దున్న నువ్వే చెప్పినట్టున్నావీ మాట.. చప్పట్లు వినలేదూ..."

"అయ్యో నమ్మేశారా.. అది ప్రెజంటేషన్ అయిపోయిందన్న ఆనందం సర్.. హమ్మయ్య వదిలిందిరా బాబూ అనుకునీ.. రిలీఫ్ లో కాస్త చప్పట్లెక్కువ కొట్టేశారు.." అల్లరి గా చెప్పింది.

నవ్వేశాడు"నువ్వూ..." అంటూ.

"టీ సర్.. చల్లారిపోతోంది.. "

"వెల్.. నేను.. టీ తాగను.. ఐ మీన్.. ఈ టైం లో తాగను.." అన్నాడు భోజనం చేయలేదని చెప్పడానికి మొహమాటపడి.

"ఓహో.. మేం మాత్రం తెల్లారింది మొదలు అన్ని వేళలా టీ యే తాగుతాం...24/7, తాగకపోతే బతకలేం.. యూ నో.. అడిక్షన్ లాగా అన్నమాట...", సీరియస్ గా చెప్పింది. బిత్తరపోయి చూశాడు.

అతని ముఖం చూసి అల్లరిగా నవ్వేసింది. "లేకపోతే ఏంటి సర్. అంత కష్టపడి వచ్చారు కదా పోనీ పాపమని టీ ఇస్తే మరీ ఫోజ్ కొట్టేస్తున్నారు.. తెచ్చినందుకన్నా ఒక్క సిప్ ఐనా చేయొచ్చు గా.."

"నువ్వు చాలా మొండి పిల్లవి.. డూ యూ నో దట్.." అంటూ నవ్వేసి కప్పు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

అంతలో ప్రొఫెసర్ రాజారాంతో పాటు దయాళ్స్ డైరెక్టర్ తనకోసం రావడం గమనించి వారివైపు నడిచాడు.

కాసేపటికి కారెక్కాడు అందరికీ వీడ్కోలు చెప్పి. అంతలో డోర్ దగ్గరకొచ్చి మెల్లగా అడిగింది మనోజ్ఞ, "సర్ ... మీరేం అనుకోకుంటే

నాక్కొంచెం కాటేజ్ వరకూ లిఫ్టిస్తారా..." అంటూ. వింతగా చూశాడు.

"అదేం? సాయంత్రం వరకూ వుండవా..?"

"లేదూ.. కొంచెం హెడేక్ అనీ..."

"ఓ.. కమ్.. కమ్.. గెట్ ఇన్..", ఆహ్వానించాడు. ఉత్సాహంగా అతని పక్కన కూర్చుని డోర్ వేసింది.

"నిజంగా తల నొప్పేనా..?" ఆమెని పరిశీలనగా చూస్తూ అడిగాడు కారు కదిలాకా.

"కనిపెట్టేశారా.. లేదు.. వేరే చిన్న పని..."గిల్టీగా చెప్పింది.

"డూ యూ వాంట్ మీ టూ డ్రాప్ యూ సమ్ వేర్ ఎల్స్..", సందేహంగా అడిగాడు బాయ్ ఫ్రెండ్ ఎవర్నైనా కలవడానికేమోనని.

"వెల్ .. వద్దూ.. పర్లేదు.. కాటేజ్ దగ్గర లేన్ చివర కాఫీ షాప్ దగ్గర దింపితే చాలు.. "నోరుజారింది.

"ఓ.కే. అక్కడెవరైనా.. వెయిటింగా..?"అర్థవంతంగా నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఛ.. ఛ.. అదేం లేదు సర్..", సందిగ్ధంగా ఆగిపోయింది.

"సారీ టూ ఇన్సిస్ట్.. ఇట్స్ ఓ.కే. డోన్ట్ బాదర్. నువ్వేం ఇబ్బంది పడకు అక్కడే దింపుతానులే." చెప్పాడు ఆమె ఇబ్బంది గమనించి.

అతని అభిప్రాయం అర్థమై ఖంగారుగా అందామె, "అయ్యో.. అదేం కాదు సర్. నథింగ్ పర్సనల్. చెప్పేస్తాన్లెండి. మధ్యాహ్నం మీరెప్పుడొస్తారో తెలియలేదు. వన్ ఓ క్లాక్ నుంచీ బయటే ఉన్నా.. సో.. లంచ్ కి వెళ్ళడం కుదర్లేదు. సెమినార్ అయ్యాకా ఫెల్ట్ హంగ్రీ.. అంతే.. చెప్తే మరీ ఓవర్ గా వుంటుందని చెప్పలేదు.."

"ఓహ్.. అయాం సో సారీ... నేనూ ఏదో పనిలో పడి లాస్ట్ మినిట్ లో స్టార్ట్ అయ్యాను.. సరే.. నావల్లే తినలేదు కదా.. ట్రీట్ ఆన్ మీ.. నేనే లంచ్ కి తీస్కెళ్తాను. ఐనా ఆ కాఫీషాప్ లో ఏం దొరుకుతుందిప్పుడు. హాయిగా రెస్టారెంట్ కి వెళ్దాం.. ఏమంటావు.. ఓ.కే.నా..?" అడిగాడు.

"అరె.. అదేం వద్దు సర్.."మొహమాటపడింది.

"నేనయితే తినాలిగా.. కంపెనీ ఇద్దువులే.."ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

కబుర్ల మధ్య లంచ్ ఎప్పుడు పూర్తైందో తెలియలేదిద్దరికీ. కాటేజ్ దగ్గర దింపాడామెని.

"ఓ.కే.వుంటాను మరి. అన్నట్టు వీలైతే నీ ప్రెజెంటేషన్ సీ.డీ. ఓ కాపీ ఇవ్వు నాకు. మధ్యలో ఎక్కడో ఆలోచిస్తూ సరిగ్గా వినలేదు. వింటానని మాటిచ్చానుగా. నిజంగా విన్నాకా చెప్తాన్లే ఎలా ఉందో.." అంటూ చెప్తున్న అతన్ని ఆశ్చర్యం గా చూసింది.

"ఏమైంది?అలా చూస్తున్నావు?" అడిగాడు.

"ఏంలేదు భరద్వాజ గారూ..మరీ ఇంత నిజాయితీగా మాట మీద నిలబడే మీరు మంత్రెలా అయ్యారా అనీ.." నవ్వుతూ చెప్పింది.

"తెల్సుకుందువుగానీ.., మరోసారి తీరిగ్గా ఎప్పుడైనా చెప్తాలే.. ఐనా అంత నిజాయితీపరుణ్ణి కూడా కాదు నేను. అనవసరంగా గొప్పవాణ్ణి చేయకు గానీ.. బై.. మళ్ళీకలుద్దాం.."అంటూ కదలబోయాడు.

"ఎప్పుడు..??" వెంటనే అడిగింది. తలతిప్పి చూశాడు. కళ్ళు దించుకుంది.

"వెల్. రేపు వాకింగ్ కి వస్తావు కదా.." అన్నాడు. ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. మళ్ళీ అదే తెలియని ఇబ్బంది. సరిగ్గా పొద్దుటిలాగే వదిలి వెళ్ళాలనిపించని ఏదో భావన. కనిపించని బంధమేదో కట్టిపడేస్తున్నట్టు...అనీజీగా కదిలాడు. మౌనంగా అలాగే నిలబడింది.

"వెళ్తానూ.. వర్క్.. వుంది.. చాలా..." తను వెళ్ళడానికి ఆమెకి ఎక్స్ప్లనేషన్ ఎందుకు చెప్తున్నాడో,అసలేం చెప్తున్నాడో, జీవితంలో మొదటిసారి తనేం మాట్లాడుతున్నాడో తనకే అర్థం కాని స్థితి. మాటల్తో అసెంబ్లీ మొత్తాన్ని కన్ఫ్యూజ్ చెయ్యగల జే.కే. ఒక ఆడపిల్ల ముందు

మాటలు తడుముకుంటున్నాడు. ఇది ప్రారంభం మాత్రమే.. అని మనసు చెప్తోంది. ఇంకా అలాగే ఆగడం మంచిదికాదని వెళ్ళబోయాడు.

"భరద్వాజా.."బెరుగ్గా పిలిచిందామె.

"చెప్పు.."ఆగాడు.

"సాయంత్రం.. సెవెన్ కి.. రాక్ గార్డెన్స్ లో మంచి.. మ్యూజికల్ ఫౌంటేన్.. చూ..చూద్దామనీ.. అంటే.. మీరు .. ఎప్పుడైనా చూశారా.. అంటే మీకు ఇంట్రస్ట్ ఏమన్నా... ఐ మీన్.. అంటే..." తడబడింది. సూటిగా చూశాడు. ఆమె భయంగా తలదించుకుంది. "సారీ.."అస్పష్టంగా గొణిగింది. ఒక్క క్షణం నిశ్చలంగా ఆమెకేసి చూశాడు.

"షార్ప్ సెవెన్.. రాక్ గార్డెన్స్.." చెప్పాడు గంభీరంగా. చివ్వున తలెత్తింది. "అంటే.. మీరు.. మీరు.. "ఆమె మొఖంలో అంతులేని సంతోషం. పర్స్ లోంచి కార్డ్ తీసి అందిస్తూ చెప్పాడు, "నా పర్సనల్ నంబర్.. స్టార్ట్ అయేముందు జస్ట్ గివ్ మీ ఎ కాల్.. ఓ.కే.."తలూపింది కలలోలా. వెంటనే వెనుదిరిగి కారెక్కాడు.

ఫైల్స్ యాంత్రికంగా ముందు పెట్టుకున్నాడే గానీ ఏవేవో ఆలోచనలు కమ్మేస్తున్నాయి. ఏదో ఆకర్షణ, తెలియని మాగ్నెటిజం తనని లాగేస్తోంది. అందమైన స్త్రీ ని చూసి ఎవరి మనసైనా చలించడం సహజం, కానీ తాను ఎన్నడూ చూడని అందమేమీ కాదే.. ఐనా తానెరగని అందమా.. స్త్రీ పరిచయం, సాంగత్యం, అవతలివారు చూపే ఆసక్తీ, ఏదీ తనకి కొత్త కాదు. ఐనా ఏదో ఉంది. ఆమె కళ్ళల్లో తనపై కనిపిస్తున్న ఇష్టం, అభిమానం, మొదటిసారి కలిసినప్పట్నుంచీ ఆమె పట్ల కలిగిన ఆత్మీయత, ఆమె ముగ్ధత్వం, ఆ అందం, అన్నీ కలగలిసి.. ఒకవేళ..' తలవిదిల్చాడు. ఎక్కువగా ఆలోచిస్తున్నాడా..? మరీ ఊహించుకుంటున్నాడా.. ఒక సెలబ్రిటీ తో టైం గడపడానికి ఎవరు ఇష్టపడరు!?. అంతే వుండచ్చు. అంతే అయ్యుంటుంది. మే బీ.. కానీ, ఒకవేళ అంతే కాకపోతే.. తనతో మాట్లాడేటప్పుడా కళ్ళలో కనిపించే మెరుపు.. మాటల్లో ధ్వనించే అడ్మిరేషన్.. మరి వాటర్థం ఏమిటి..? నో వే.. చిన్నపిల్ల ..అలాంటిదేం ఉండివుండదు. లేక టీజ్ చేస్తోందేమో. మే బీ అంతే అయ్యుంటుంది. లేకపోతే తన వయసెక్కడా.. మనోజ్ఞ వయసెక్కడా.. ఆమెతో అంకుల్ అని పిలిపించుకోవల్సిన వయసు కదూ తనది...శైలూ వయసేగా ఈమెకూడా.. ఇదేం ఆలోచన.. ఫూలిష్... అంతలో స్టేజ్ మీద ఆమెని చూసి మైమరచిపోవడం గుర్తొచ్చింది. అలాగే చూశాడా తను.. కానే కాదు.. ఛ.. కానీ ఆ కళ్ళూ, కోటేరులాంటి ముక్కు, ఎర్రెర్రని పెదవులూ, చిన్ని గడ్డం, నవ్వినప్పుడు వింతగా మెరిసే ఆ అందమైన ముఖం.. వెనక్కి వాలి కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని నుదురు రుద్దుకున్నాడు అసహనంగా. సాయంత్రం కలుస్తానని చెప్పి తప్పుచేశాడా! పొద్దున్న కాఫీ, మధ్యాహ్నం లంచ్, సాయంత్రం పార్క్... ఎక్కడికి వెళ్తోంది ఈ పరిచయం..??

రాక్ గార్డెన్స్ ముందు కారాపాడు. చాలా రోజుల తర్వాత డ్రైవర్ ని వద్దని తానే కార్ తీశాడు. ఎందుకో ఆమెతో వెళ్ళేటప్పుడు కారులో డ్రైవర్, సెక్యూరిటీ, అంతా అడ్డులా అనిపించారు.

కారుదిగుతున్న భరద్వాజని చూస్తూనే ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి. మనోజ్ఞ వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడతను. కాస్త ప్రత్యేకంగా రెడీ అయిందేమో తళుకులీనుతోందామె అందం. కళ్ళలో మెరుపూ, బుగ్గల్లో ఎరుపూ ఆ అందాన్ని మరింత పెంచాయి. ఆ మెరుపు తన కోసమే అన్న తలపుకే గర్వంతో వుప్పొంగిందతని హృదయం.

మ్యూజికల్ ఫౌంటేన్ మొదలయ్యింది. జనానికి కాస్త దూరం గా వున్న కుర్చీల్లో కూర్చుని చూస్తున్నారు వాళ్ళు. ఆ ఫౌంటేన్ లో మారే రంగులు ఆమె మోములో వెలుగై పరావర్తనం కావడాన్ని ఆసక్తిగా చూసి బలవంతంగా కళ్ళు తిప్పుకున్నాడు. కాసేపటి మామూలు కబుర్ల తరువాత ఫౌంటేన్ అయిపోయింది. జనం పల్చబడుతున్నారు. అక్కడక్కడా కూర్చున్న హనీమూన్ జంటలు ఒకరికొకరు మెల్లగా దగ్గర కాసాగారు. అది గమనించి, "వెళ్దామా?", అంటూ మొహమాటంగా అడిగింది. తలూపాడు. లేచి కారు దగ్గరకి నడుస్తుంటే తెలీని దిగులు. ఈ

క్షణం ఇలాగే ఆగిపోతే బాగుండునన్న భావన. ఏదో చెప్పాలని, ఎంతో చెప్పాలని, ఏమీ చెప్పలేని ఇబ్బంది. ఆమె కూడా అదే స్థితి లో ఉందని మనసుకి బలంగా తోస్తోంది.

తెల్లని చుడీదార్ లో ఆమెని చూస్తుంటే తాను డైరీ లో ఆమె గురించి రాసుకున్న 'ఏంజిల్' అనే మాట కి ప్రాణం పోసినట్టుంది. ఆమె పక్కన తన రెగ్యులర్ ఫుల్ వైట్ అటైర్ లో తనూ, ఇద్దరూ మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ లా ఉన్నారా... లేక మ్యాడ్ ఫర్ ఈచ్ అదరా.., అనుకుని అంతలో తన పిచ్చి ఆలోచనకి తానే నవ్వుకున్నాడు. తనని ఓరగా చూస్తున్న ఆమెని గమనించి అతని గుండె చప్పుడు మరింత వేగమైంది.

కార్ డోర్ తీస్తుంటే ఆశ్చర్యంగా అడిగింది, "మీ బెటాలియన్ ఏదీ?"

చిన్నగా నవ్వాడు, "వద్దన్నాను. సిటీలో ఎలాగూతప్పదు. ఇక్కడన్నా కాస్త సొంతంగా డ్రైవ్ చేద్దామనీ.. రిలాక్స్డ్ గా వుందామనీ..."

"గ్రేట్.."ఆమె ముఖంలో దాగని ఆనందం చూసి కాస్త గర్వపడ్డాడు. వ్యక్తిగా దిగజారిపోతున్నాడా లేక... ఇంక ఆలోచించే ఓపిక లేక ఆలోచనలని పక్కకి నెట్టేసి కారు స్టార్ట్ చేశాడు.

కాటేజ్ ముందు కారాగింది.

"గుడ్ నైట్ భరద్వాజా.. థ్యాంక్స్.. అండ్ సారీ.. మీ టైం కిల్ చేసినందుకు...", చిరునవ్వుతో చెప్పిందామె.

"ఛ.. ఛ.. డోన్ట్ సే దట్. ఐ హాడ్ ఏ మెమోరబుల్ ఈవెనింగ్.."మనస్ఫూర్తిగా చెప్పాడు.

"ఆక్ట్యువల్ గా నేను కూడా..ఇట్ వాజ్ ఏ వండర్ఫుల్ ఈవెనింగ్ ఫర్ మీ..అండ్ అల్టిమేట్ థింగ్.. ఐసింగ్ ఆన్ ది కేక్ లాగా... మీరే.. స్వయంగా మీరే డ్రైవింగ్ మీ హోమ్, కలలా ఉంది. థ్యాంక్స్ ఎ లాట్.." మెరిసే కళ్ళతో చెప్పింది.

"యూ ఆర్ మోస్ట్ వెల్ కమ్..సో రేపు షార్ప్ ఫైవ్.. రైట్.."నవ్వాడు. తలూపిందామె.

రాత్రి పదకొండుకొచ్చిందా వార్త. బెనర్జీగారి కూతురు శైలజ.. ఆత్మహత్యా యత్నం చేసిందని. బెనర్జీ గారు కంగారుగా ఫోన్ చేస్తే, హడావిడిగా బయల్దేరి దయాల్స్ హాస్పిటల్ లో అడుగుపెట్టాడు భరద్వాజ. ఆ అమ్మాయి పెళ్ళై నాలుగు నెలలైందేమో. భార్యాభర్తలిద్దరూ డాక్టర్లే. ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నారు. సెమినార్, హనీమూన్ రెండూ కలిసొస్తాయని వచ్చారిద్దరూ అక్కడకి. ఇద్దరూ బెనర్జీ గారి ప్రైవేట్ గెస్ట్ హౌస్ లోనే ఉన్నారు. హఠాత్తుగా ఈ దుర్వార్త. చేరుతూనే అర్థమైపోయింది.. ఆ అమ్మాయి ప్రాణం పోయిందని.

అప్పటికే ఆమె తోటి జూనియర్ డాక్టర్లందరూ దుఃఖంలో మునిగిపోయున్నారు. అందరూ అక్కడే ఉన్నారు, మనోజ్ఞా, సంజయ్, ఆనంద్, నవ్య, రఘు, అమల, రేఖ.., వాళ్ళకేసోసారి జాలిగా చూసి వడివడిగా బెనర్జీ గారి వైపు నడిచాడు.

"అంతా అయిపోయింది జే.కే..." భరద్వాజని చూస్తూనే అతని చేతులు పట్టుకుని బావురుమన్నారు బెనర్జీగారు. జాలిగా చూస్తూ ఆయన్ని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు. ఆయన బాధ ఎవ్వరూ తీర్చగలిగేది కాదు. శైలజ ఆయనకి ఒక్కగానొక్క కూతురు. ఆమె అంటే ఆయనకెంత ప్రాణమో అందరికీ తెలుసు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments